

З людьми і для людей

Нарис

... ЩІЛЬНО причинивши за собою двері робочого кабінету голови райвиконкому, Лідія Михайлівна тихенько пройшла крізь приймальню, не помічаючи нічого й нікого. Щойно Олександр Станіславович Сідлецький запропонував їй очолити Городецьку сільську раду, причому зробив це так ненав'язливо і, водночас, настільки переконливо, що в Лідії Кузьмич навіть думки не виникло противитися цій пропозиції.

Вже у вестибюлі райради взялася зважувати всі "за" й "проти", із запізнілим відчуттям якогось невдоволення собою, своєю покірністю

стала прикидати, як же в майбутньому справитися з новими для себе обов'язками. Втішало хіба те, що й вся попередня її діяльність була зв'язана з людьми і вирішенням багатьох їх проблем: роки роботи на посаді комсомольського секретаря однієї з найбільших у районі комсомольських організацій радгоспу "Городецький", та й очолювання згодом профспілкового комітету стали хорошою школою, дали потрібне загартування.

Та все ж починати на новому для себе місці було досить боязно. Підтримав дружніми порадами Володимир Троцюк – це він звільняв для Лідії Михайлівни місце голови сільвиконкому, щоб перейти на її посаду – голови профкому. З передачею справ не забарилися, отож невдовзі довелося "головісі" з головою поринути в сільські турботи.

Але до цього потрібно було ще провести відповідну "обробку" власної родини, здолати скептицизм ("Хіба ж ти справишся?") чоловіка. Втім, на сімейній

раді й вирішили, хто чим займатиметься по господарству, аби змогла Лідія Михайлівна швидше адаптуватися у новій для себе ролі.

І хоч згодом призвичаїлася до службових обов'язків, стало трохи більше вільного часу, але отой перший розподіл домашніх функцій так і залишився незмінним. Основне навантаження по господарській частині, зазвичай, випадає на чоловіка Петра Миновича – працює він позмінно в депо станції Антонівка. Хатню ж роботу звикли виконувати сини – Сашко, який нині навчається у Львівській комерційній академії, та одинадцятикласник Петро. Може, не завжди ця робота є чоловічою, як це вважають в інших сім'ях, але тут сприяти мамі – обов'язок мужчин. А Лідії Михайлівні тим часом не бракує щоденних службових справ.

АНАЛІЗ роботи виконкому Городецької сільської ради, його голови, проведений відділом організаційної та кадрової роботи райдержадміністрації, засвідчив створення на території ради таких умов, які сприяють вирішенню чи не всіх найгостріших питань, що стосуються пільгових категорій населення.

Належним чином ведеться облік пільговиків. Згідно "копилки" даних, на території сільради (а сюди входять села Городець, Сварині і Веліхів) на сьогоднішній день проживає 13 інвалідів Великої Вітчизняної війни (I-II групи), троє інвалідів Збройних Сил, 29 учасників Великої Вітчизняної війни і 22 – бойових дій, 38 солдатських вдов, 13 ліквідаторів наслідків аварії

на Чорнобильській АЕС, 7 воїнів-афганців, п'ятеро реабілітованих, 30 інвалідів I-II груп, інвалідність яких викликана впливом аварії на ЧАЕС, 75 інвалідів I-II-III груп загального захворювання та 40 дітей-інвалідів дитинства.

Загальна кількість осіб пільгових категорій, які проживають у населених пунктах сільської ради, без врахування інвалідів дитинства та інвалідів внаслідок загального захворювання, тут становить 160 чоловік. Окрім того, по сільській раді ще нараховується 62 особи одиноких людей, котрі отримують надбавку до пенсії, і 8 таких, які потребують сторонньої допомоги. Ще за трьома сім'ями закріплено соціального працівника для надання допомоги одиноким немічним престарілим. Пільговики – це особлива категорія мешканців села, до котрої маєш ставитися, як до малих дітей. Втім, інакше не можна, бо саме їх проблеми й доводиться вирішувати найчастіше. І річ не втім, що вони найбільш надокучливі – просто все дається їм складніше й важче, ніж молодим, сповненим сил і енергії.

Лідія Михайлівна – аж ніяк не кабінетний працівник. Там є кому займатися діловодством, бухгалтерією, а от для голови її кабінет – усе село. Тут побувала, там зустрілася на вулиці, порозмовляла, вияснила, узгодила – ось, практично, стиль роботи Л.М. Кузьмич. Для людей стареньких у цьому є своя вигода – не потрібно через всеньке село добиратися до сільради, якщо вона в особі голови може й на вулиці трапитися.

(Закінчення на 2-ій стор.).